

S. Ioan Leonardi și Ordinul Maicii Domnului (Leonardinii)

S. Ioan Leonardi s-a născut la Diecimo (Lu) în 1541 din părinții Giacomo și Giovanna Lippi, și a murit la Roma în 1609. A fost canonizat de Pius XI în ziua de Paști 1938. În timp ce profesa meseria de farmacist, a început să frecventeze Societatea Părinților Colombini, angajată într-o puternică reacție catolică în fața avansurilor luterane în Republica de Lucca. În 1571 a făcut o alegere de a deveni preot, și, numai trei ani mai târziu, a întemeiat Congregația Preoților Reformați, care va căpăta mai apoi numele definitiv de **Ordinul Maicii Domnului**. În 1580 mica familie lăsă biserica numită „a trandafirului” pentru a se transfera în biserica S. Maria Corteorlandini. În 1621 Papa Grigore XV a ridicat Institutul la gradul de Ordin Religios, după o scurtă unire cu familia religioasă a părinților scolopinieni, întemeiată de S. Iosif Calasanzio. Atenția față de noile generații l-a împins pe Leonardi să întemeieze Societatea Doctrinei Creștine, în vederea unei cateheze mai îngrijite față de copii și a publicat un manual simplu și clar de cateheză, printre primele de acest gen.

A plătit cu exilul fidelitatea sa față de pontiful roman, intrând adesea în conflict cu mediile lucheze ce se complăceau în necredință.

Din 1592 până în 1601 Ioan Leonardi a fost trimis ca Administrator Apostolic în Sanctuarul Madonei din Arco (Na). A reformat, din însărcinarea lui Clemente VIII, Congregația Benedictină di Montevergine, a vizitat-o pe cea din Vallombrosa și pe cea a Slujitorilor Mariei din Firenze.

Către 1607-1608 a dat viață Colegiului de Propaganda Fide, împreună cu Mons. Vives.

Sub impulsul Conciliului din Trento, S. Ioan Leonardi a simțit urgența reînnoirii ecleziale ce trebuia promovată fără limite geografice și culturale. Angajarea sa s-a concretizat în liturgie, în pietatea mariană, în cateheză, în profundul elan misionar de a anunța Evanghelia în zinele de misiune.

Leonardinii, fideli mandatului S. Fondator, sunt angajați azi cu precădere în pastorația parohială, animați de o vie dorință misionară în Serviciul Bisericii. Mărturie a acestei vivacități culturale, sunt Biblioteca din Lucca, ce a devenit patrimoniu național, și cea a Comunității din Roma. Urmașii lui Leonardi își desfășoară activitatea la Napoli, în splendidele biserici S. Maria in Portico la Chiaia și S. Brigida la Toledo; la Lucca, în S. M. Corteorlandini; la Roma, în S. M. in Portico in Campitelli și în S. Ioan Leonardi; la Gallipoli (Le), în Biserica S. Inimi; la S. Ferdinand de Puglia (Fg), în S. M. del Rosario; la Lariano (Rm), în S. M. Intemerata.

Și apostolatul desfășurat în Cile de către călugării OMD este bogat: îngrijirea copiilor abandonati, crearea și coordonarea de centre terapeutice pentru bolnavii de SIDA, contactul direct cu studenții universitari în cadrul cercului cultural AGORA și apostolatul din cinci parohii. În India, în regiunea Tamil Nadu, pe lângă angajarea socială și parohială, în casa lor din Arulagam, adică Casa lui Ioan, Leonardinii primesc pe aspiranți, pe novici și pe cei cu profesiune perpetuă. În Casa din Amalagam (Madurai) adică Casa Neprihănitei, îi primesc pe studenții de filozofie. În Nigeria se construiește acum un seminar în care vor locui tinerii ce au cerut să intre în ordin pentru a împărtăși carisma Fondatorului.

Aniversări și celebrări sacre

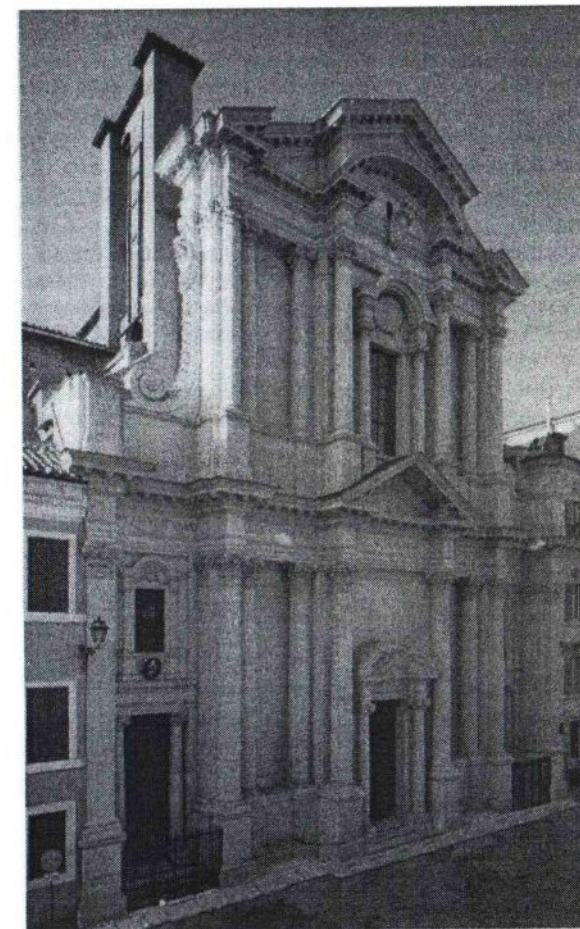
- 19 IANUARIE :** Aniversarul DEDICĂRII Bisericii.
- 2 FEBRUARIE :** Memoria VOTULUI orașului Romei către S. Maria in Portico.
- 17 IULIE :** SĂRBĂTOAREA APARIȚIEI Madonei în porticul S. Galla.
- 9 OCTOMBRIE:** S. IOAN LEONARDI, Fondatorul Clericilor Regulari ai Maicii lui Dumnezeu și Cofondator al Propagandei Fide.

Biserica, care este Parohie și Diaconie Cardinaliție, este deschisă în fiecare zi de la orele 07.00 la 19.30.

Orarul Sfințelor Liturghii

- În timpul săptămânii: 07.30; 18.30.
Duminici și sărbători: 07.30; 10.00 (liturgia parohială); 12.00; 15.30 (în limba română); 18.30.

S. Maria in Portico in Campitelli

Date istorice

Piazza Campitelli, 9 – 00186 Roma

Tel. și Fax 06.68803978

e-mail:

SantaMariainPortico@VicariatusUrbis.org

Istoric

Biserica S. Maria in Portico in Campitelli se află pe teritoriul cartierului Sant'Angelo care s-a extins, după demolările făcute în jurul Teatrului Marcello din anii 30, pe o parte din cartierele *Campitelli* și *Ripa*.

17.07.524: Apariția S. Fecioare, în porticul Casei Sfintei Galla, o bogată moștenitoare descendentă din familiile Simmachi și Aureli, pe când avea la masa ei mai mulți săraci. Pe locul situat între actualul Munte Savello și Templul di Portuno (sau al zeiței Fortuna) își are originea biserica și cultul dedicat S. Maria in Portico, punct secular de referință al pontifilor și al poporului roman.

a. 1217: Papa Honoriu III consacră biserica vecină a S. Maria in Campitelli.

14.08.1601: S. Ioan Leonardi și călugărilor Ordinului Maicii lui Dumnezeu le este încredințată de Clemente VIII biserica S. Maria in Portico, iar în ianuarie 1618 și biserica vecină S. Maria in Campitelli, care va fi ulterior demolată, lărgită și consacrată în 1648 de către card. Marco Antonio Franciotti.

8.12.1656: O epidemie de ciumă se abate asupra Romei. Congregația Sacră pentru Sănătate, pentru a evita contagiarea, ordonă închiderea Bisericii de S. M. in Portico, în care mulțimea venea zi și noapte. Conservatorii Poporului Roman, având deja permisiunea lui Alexandru VII, fac vot către Madonna del Portico de a restaura biserica în care să fie adăpostită cum se cuvine Sfânta Imagine.

a. 1658: Alexandru VII indică S. Maria in Campitelli ca un loc demn pentru Imaginea considerată miraculoasă împotriva ciumii și obiect al cultului de masă, decidând reconstruirea bisericii din temelii. La 29.09.1660 așează prima piatră și încredințează proiectul arhitectului C. Rainaldi.

14.01.1662: Alexandru VII mută Imaginea miraculoasă în noul sanctuar încă în construcție și reunește într-o singură casă cele două comunități religioase.

1665-1667: Construirea fațadei, prin munca aceluiași C. Rainaldi. Alexandru VII acordă S. Maria in Portico titlul de "Romanae Portus Securitatis".

1667-1669: Clement IX transferă și Diaconia cardinaliție a Bisericii de S. Galla (ex S. Maria in Portico, demolată apoi în 1936 la noua restructurare urbanistică).

a. 1703: Un vot solemn, făcut în biserică de către Conservatorii Poporului Roman în timpul unui cutremur teribil, îi obligă pe romani la post și abstenență în toate zilele de 1 februarie, vigilia Purificării S. Fecioare. Votul a fost suprimat înaintea de al Doilea Război mondial.

a. 1728: Card. P. Aldobrandi consacră biserica și inaugurează noua sacristie.

30.05.1737: Consacrarea altarului principal, construit după planurile lui M. Specchi.

Sec. XVIII: Iacob III Stuart, tatăl card. titular Enrico, duce de York, stabilește "rugăciunea continuă", practică și azi, pentru reînnoirea Angliei la credința catolică.

Fațada

1. Fațada în travertin de Tivoli, de C. Rainaldi (sec. XVII), combină două stiluri arhitectonice, unul corintic și altul eterogen.

Caracteristica principală a fațadei sunt cele două capele, una în cealaltă, ambele cu etaj. Caracteristica barocului roman e exprimată de puternicele protuberanțe ale frontonilor, de formele mari și apăsătoare și de folosirea bogată a coloanelor și semicoloanelor.

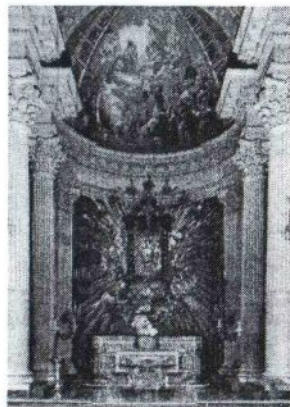
Așezarea a doi pilaștri, ce aparțin fie bisericii, fie casei, a determinat o întrepătrundere a structurilor adiacente; fațadele cortonesche au proiectat în scena urbană un avâncorp curbat central, format din două perechi de coloane și de un timpan frânt deasupra. O cupolă mare încheie acest proiect în stil de templu oval.

Grilajul ce închide cele trei porți de intrare datează din 1902.

Turnul are formă de calotă, cu patru clopote topite în 1927.

Interiorul

Construcția ocupă un loc unic între bisericile Romei pentru caracterul ei scenic: planul interiorului e neregulat, mai îngust spre altarul principal decât spre intrare, iar unica navată are boltă frântă. 24 de coloane stil corintic (pe o treime construite din marmură de Carrara), dintre care 12 sub cupolă, dirijează privirea de la intrare spre spațiile laterale ale capelilor și spre S. Imagine păstrată în absidă. Cupola este luminată de 6 ferestre ovale; pe cea care se află pe aceeași axă cu

poarta de intrare au fost zidite în cruce doi cilindri de alabastru, care se colorează la asfințit cu o lumină roșie datorită razelor solare. În cele patru vârfuri ale cupolei sunt înscrise cu litere de aur versete biblice despre S. Fecioară. Stemele chigiene și cele ale Romei amintesc că edificiul a fost ridicat datorită votului poporului roman și din dorința papei. Sigla în litere grecești "mi-ro" și "theta-ypsilon", ce se repetă în biserică, este stema Clericilor Regulari ai Maicii lui Dumnezeu (MP-OY). Capelele laterale au fost donate de câteva familii romane. Pavimentul, în marmură de Carrara, a fost renovat în 1857, prin contribuția papei Pius IX.

2. Orga cea mare construită în Austria(1909). **3. Monument în cinstea Mons. Francesco Nardi**, autor necunoscut (1877).

Cruciera

10. CAPELA SFINTELOR RELICVII: Diferite relievi ai sfinților. Altarul portat al S. Grigore de Nazianz, operă a lui "Gregorius aurifex" și Stauroteca, a aceluiași artist (într-un relievariu din sec. XIV) sunt păstrate în comunitate.

11. ALTARUL PRINCIPAL: proiectat de M. Specchi (1737), capelă cu coloane răsucite, executarea fiind a lui E. Ferrata (sec. XVII), pentru Imaginea miraculoasă a S. Maria in Portico (email pe gravură metalică aurită, probabilă reproducere din sec. XI). În nișa absidei: Alexandru VII oferă Fecioarei modelul bisericii, frescă de G. B. Conti (1925).

Latura stângă

14-15. INTRAREA SECUNDARĂ A BISERICII ȘI A FOSTEI SACRISTII: (actuala Sala Baldini): Structură gravată de lemn de nuc, provenind din Bazilica Liberiana (sec. XVII).

16. CAPELA S. PAUL: deja Capizzuchi, apoi Ruspoli, mai apoi Colonna, proiectată de M. De Rossi. La altar, Convertirea S. Paul, de L. Geminiani (1685-90); Bolta: fresche de Ricciolini: pe arcadă, îngeri de F. Carcani (sec. XVII-XVIII).

17. CAPELA S. IOAN LEONARDI: deja de S. G. Battista, proiectată de G. B. Contini. La altar, sfântul, de C. Sozzi (1860) iar sub altar, urna cu trupul său. Bolta: fresche de G. Calandrucci (Sec. XVII- XVIII); îngeri sculptați de G. Calandrucci (sec. XVII-XVIII).

18. CAPELA S. IOSIF: a fam. Albertoni-Paluzzi și apoi a fam. Altieri, proiectată de S. Cipriani. La altar, bazorelief, de Ottoni. Pereții: monumente somptuoase a fam. Altieri și Mazzuoli. Bolta, Adormirea M. Domnului, de G. Passeri (sec. XVII-XVIII).

Latura dreaptă

4. BAPTISTERIUL: Botezul lui Isus, copie modernă de C. Maratta. Pe pereți, două tabernacole din sec. XV (ciborii și recipientul cu Uleiurile Sfinte).

5. CAPELA S. MIHAI: fostă a Crucifixului. În 1729 papa Benedict XIII a dat-o în patronaj Colegiului Procuratorilor Sacrelor Palate Apostolice care a dedicat-o S. Mihai, operă de S. Conca (1725-35).

6. CAPELA S. ANA: deja existentă în Chiesa del Portico, a fost redesenată de arh. C. Rainaldi. Icoana de la altar este închisă într-o bogată ramă de marmură roșu, sprijinită la bază de doi îngeri de marmură ingenuncheați; la jumătate, doi copii de marmură, zburând, de L. Ottoni (sec. XVII), iar la partea superioară alți doi, din ipsos, sprijinind coroana, de M. Maglia (sec. XVII), F. Cavallini (sec. XVII), E Baratta (sec. XVI-XVII). Bolta: tabloul reprezentând Chemarea Fecioarei, pictat de L. Giordano, 1685. În fața altarului, reproducere a altarului lui Apollo, primul altar al vechii Chiesa di S. Maria in Portico (originalul, în S. Galla pe Via Ostiense).

7. CAPELA S. NICOLAE DE BARI: aparținând fam. Muti, apoi Bussi-Massimo. La altar, Fecioara cu Ss. Ioan Botezătorul și Nicolae, autor necunoscut (începutul sec. XIX).

8. CAPELA S. ZITA SAU AL LUI ISUS MORT: S. Zita, autor necunoscut (sec. XVII).

9. MONUMENTUL CARD. B. PACCA: de F. Pettrich 0863).

